

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 26 лютого 2015 року № 9 (588)

НАША СПРАВА НЕ ВМРЕ, НЕ ПОЛЯЖЕ

Україна відзначила першу річницю Революції Гідності, вшановувала світлу пам'ять Героїв Небесної Сотні. Лідер Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь, член Ради ВО Майдану і активний учасник Революції Гідності, взяв участь у заходах, присвячених вшануванню пам'яті загиблих патріотів, і поклав квіти на місці їх масових розстрілів 20 лютого 2014 року *(фото ліворуч)*.

22 лютого 2015 року в центрі Києва пройшов Марш Гідності, присвячений вшануванню пам'яті Героїв Небесної Сотні, а також військових і цивільних, що загинули на сході України. У Марші взяв участь Президент України, а також глави держав і урядів 10 зарубіжних країн.

Хода пройшла вулицями Інститутська, Шовковична, Грушевського, Європейською площею і завершилася молитвою за мир на Майдані Незалежності та духовним гімном України. За попередніми підрахунками у мирній ході взяло участь близько 100 тис українців та людей з інших країн світу. Сьогодні гасло «Слава Україні! Героям слава!» звучало на різних європейських мовах, зокрема англійською, французькою та німецькою.

У недільному Марші Гідності взяв участь і член Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів Ігор Рудник, відомий і активний учасник Революції Гідності, сотник 34-ої сотні самооборони Майдану з побратимами, що прийшли під державними прапорами для вшанування подвигу героїв і спільної молитви за долю України *(фото праворуч)*.

Герої не вмирають!

Слава Україні! Героям слава!

Прес-служба КУН

ВИСТАВКА

НА ВЕРШИНІ СВОБОДИ ДУХУ

20 лютого 2015 року у Києві, в Українському кризовому медіа центрі, відбулася прес-конференція з нагоди відкриття інтерактивної виставки «На вершині свободи духу». Виставка ініційована Конгресом Українських Націоналістів і присвячена подіям Революції Гідності та героїчній боротьбі наших воїнів за територіальну цілісність і соборність держави на сході країни.

Урочисте відкриття виставки відбулося 19 лютого, напередодні дня вшанування пам'яті Героїв Небесної Сотні.

Впродовж місяця у приміщенні Конгресу Українських Націоналістів будуть демонструватися роботи відомих фотографів та журналістів, а також дитячі малюнки на тему «Мир і майбутнє очима дітей». Кожна фотографія супроводжується текстами-враженнями учасників Майдану. «У такий спосіб ми хочемо вшанувати пам'ять тих, хто віддав своє життя за нашу свободу», – говорить Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь.

Ведучий Євромайдану Володимир Гонський переконаний, що кожного героя потрібно знати в обличчя, аби передати історію наступним поколінням.

«Ми створили спеціальний фонд «Душа України» і вже готові провести цю виставку у 58-ми містах США. Світ має відокремлювати поняття «Україна» і «українець» від «Росії» та «росіянин», – заявив Сергій Мельникофф, американський фотограф і автор фото-проекту «Люди Майдану».

Одностайно усі промовці висловили переконання, що український народ вистоїть та переможе у боротьбі за свою незалежність і територіальну цілісність. Ігор Рудник, сотник 34-ї сотні Самооборни Майдану, зазначив, що саме завдяки подіям, що почалися з Революції Гідності і продовжуються й досі, – українці переосмислюють поняття власної культурної ідентичності.

Виставка працюватиме щоденно впродовж місяця з 10-00 до 19-00, у приміщенні музейно-патріотичного центру Конгресу Українських Націоналістів за адресою Дніпровський узвіз, 1 у Києві.

Прес-служба КУН

ВИДАТНІ УКРАЇНЦІ

ОМЕЛЯНОВІ КОВАЛЮ – 95!

24 лютого виповнилося 95 років Омелянові Ковалю, провідному діячеві Організації Українських Націоналістів, активному учасникові національно-визвольних змагань, колишньому в'язневі нацистських концтаборів, соратникові Степана Бандери, Ярослава Стецька та Слави Стецько, одному із засновників Конгресу Українських Націоналістів, видатному українцеві…

Ранок для ювіляра, який нині мешкає у Львові, розпочався з молитви, яку здійснили священики УГКЦ та УПЦ (КП), і прийняття святого причастя. Далі Омелян Коваль приймав привітання та – нагороди. Так, відповідно до Указу №126 Святішого Патріарха Київського і всієї Руси–України Філарета нашого ювіляра нагороджено Орденом Святого Рівноапостольного князя Володимира Великого 1-го ступеня «за заслуги з відродження духовності в Україні, утвердження Помісної Української Православної Церкви та з нагоди 95-річчя від Дня народження». Нагороду вручив завідувач канцилярією Львівсько-Сокальської єпархії УПЦ КП священик Артем Баблинюк.

Приємною несподіванкою для родини Ковалів була нагорода для її берегині – дружини ювіляра, активної громадської діячки Іванни-Катерини Куропась (із дому). Відповідно до Указу Патріарха УПЦ (КП), за заслуги з відродження духовності в Україні та утвердження Помісної Української Православної Церкви її нагороджено Орденом Христа Спасителя.

А ще цього дня до ювіляра завітав Надзвичайний та Повноважний Посол Королівства Бельгії в Україні Люк Якобс і вручив Омелянові Ковалю Орден Короля Леопольда ІІ, ця нагорода є однією із найвищих нагород Бельгії. Звертаючись до ювіляра, амбасадор, зокрема, зазначив: «Будучи послом, я, фактично, ставлю мости між країною, яку представляю, і країною, в якій акредитований. А Ви ці мости вже прокладали упродовж цілого свого життя. Переконаний, що Ви і надалі будете зв'язковим між Бельгією та Україною».

Закінчення на 3-й стор.

СПІВЧУТТЯ

«ІМ'Я ЙОМУ СМЕРТЬ...»

Заява консисторії Харківсько-Полтавської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви

Консисторія Харківсько-Полтавської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви висловлює щире співчуття родинам загиблих і всім постраждалим від кривавої диверсії, вчиненої в Харкові 22 лютого 2015 р. під час масових акцій на вшанування першої річниці перемоги Майдану.

Вибір часу й місця диверсії свідчить про системний характер дій злочинців, які кидають виклик християнській традиції та євангельській системі вартостей. Попри використання прихильниками російської імперської ідеї псевдоцерковної риторики, їхні реальні вчинки мають послідовно антихристиянське, антиправославне спрямування. Другий рік поспіль «русскій мір» вривається в світлу духовну атмосферу Харкова в дні прощення й примирення з ближнім, несучи насильство, зневагу до людської гідности, тортури і вбивства. Ніби той апокаліптичний вершник на чалому коні, *«на ім'я йому Смерть, за ним же слідом ішов Ад. І дана їм влада була на четвертій частині землі забивати мечем, і голодом, і мором, і земними звірми»* (Об'явл. 6:8).

Кожен християнин знає: сили смерти розтануть і зникнуть без сліду в день гніву Творця. Долаючи власною жертовною смертю позірне всевладдя смерти, Христос веде до вічного життя всіх, хто не злякається, не втече від небезпек, хто гідно протистоятиме демонічним силам. Всіх, хто в хвилину випробувань залишиться разом із Христом – залишиться християнином. Випробування ж, що спадають на наш прифронтовий край, мають загартувати всіх нас у духовній боротьбі з *«великим Вавилоном, матір'ю розпусти й гидоти землі»* (Об'явл. 17:5).

Сьогодні, в Прощену неділю, ми молимося за зцілення поранених, за вічний спокій загиблих і за стійкість у боротьбі всіх, хто, вшановуючи досвід Революції Гідности, дбає про гідну реалізацію її шляхетних задумів. За всіх, хто не лякається вершника на ім'я Смерть, *«бо Агнець, що серед престолу, буде їх пасти, і водитиме їх до джерел вод життя. І Бог кожну сльозу з очей їхніх зітре!»* (Об'явл. 7:17).

А до цієї молитви ми долучаємо прохання до всіх організаторів масових акцій: зважати на небезпеку, дбати про охорону учасників акцій і своєчасну медичну допомогу постраждалим. І сподіваємося, що сучасна державна влада встоїть перед спокусами використовувати подібні акції задля вузькополітичної кон'юнктури чи популяризації прихильної до неї релігійної конфесії.

† Ігор
архієпископ Харківський і Полтавський

ДУХОВНІСТЬ

ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

архієпископа Харківського і Полтавського Ігоря всечесному священству й побожним мирянам Харківсько-Полтавської єпархії Української Автокефальної Православної Церкви з нагоди початку Великого посту 2015 року

Всечесні Отці! Дорогі Брати і Сестри!

Великий піст часто застає нас зненацька, зануреними у вир людських пристрастей. Ось і тепер: чи не здасться комусь легковажною втечею від суворих реалій української дійсности, від викликів іноземної агресії та визвольної війни входження в атмосферу молитовного усамітнення й мовчазного каяття? Адже минулий рік призвичаїв нас до постійної напружености, до невпинного стеження за новинами, до спільного переживання нашого загального лиха. Телевізор, телефон, соціяльні мережі рятували нас від самоти, надто небезпечної в епоху суспільних потрясінь.

І це також був великий Божий дар для нашого народу. Спільні випробування зробили нас ближчими один до одного, привчили гуртом боронитися від ворога, звільнили в наших душах приспаний талант жертовної допомоги ближньому. Минулий рік став для українців великим уроком християнської солідарности.

Але мрія про кращі, справедливіші стосунки між людьми, що вела Майдан на Революцію Гідности, наразі лишилася мрією. Можна ховатися від власної бездіяльности за нагальними потребами війни з її вимогами інформаційної безпеки й жорсткої субординації. Тільки ж фронтові звернення не можуть без кінця приховувати стару практику кулуарного розподілу бюджету чи незбагненну логіку кадрових призначень. Чим як не наругою над пам'яттю «Небесної Сотні» є організація її вшанування чиновниками, котрі ще рік тому формували загони «тітушок» і «антимайдани»?

Справжні, а не декларативні реформи передбачають зміни наших особистих життєвих настанов, звільнення від власних слабкостей, подолання самодостатніх амбіцій. Цього ж не досягти без зосередженої праці над собою, де нашим натхненником і помічником буде Сам Господь.

Великий піст допомагає нам знайти реальне джерело власних життєвих проблем у нас самих. Він пропонує нам унікальний шанс вирватися поза межі суспільних узалежнень і побутової рутини, аби ввійти в особливий духовний простір – простір спокою та молитви. Піст вчить нас боронити інтимність стосунків із Богом як основу для пізнання власної ідентичности. Добре, звичайно, коли є можливість буквально виконати пораду Нагірної проповіді: «А ти, коли молишся, увійди до своєї комірчини, зачини свої двері, і помолися Отцеві своєму, що в таїні; а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (Мт. 6:6). Коли ж немає можливости для фізичного усамітнення, варто мобілізувати духовні сили, аби посеред багатоголосся світу почути звернений до Вас голос Бога й цілком зосередитися на його слуханні.

Ми вслухаємося в голос Бога, коли розмовляємо з Ним на молитві, коли читаємо Його слова, передані богонатхненними пророками й апостолами в Святому Письмі. І врешті решт ми простуємо до відкриття Його слів, написаних Творцем у нашому серці – бо ж саме Боже слово перетворило порох земний на образ і подобу Вседержителя. У потужному закликові до спасіння ми теж чуємо Слово – Слово, що «сталося тілом, і перебувало між нами, повне благодаті та правди» (Ін. 1:14).

Так Великий піст вчить нас слухати й мовчати. Саме посеред цього просвітленого спокою до нас і приходить відкриття надприродних джерел людської гідности. Ми схиляємося в покорі перед Небесним Отцем, аби звільнитися від принизливої запобігливости перед людиною. Реальність Бога і Його відкупительних дарів виявляє ілюзорність земної системи цінностей, бранцями котрої ми себе зазвичай відчуваємо. Великий піст стає простором духовної свободи й закликає нас розширювати цей простір на всю сферу нашого життя.

Хай же для кожного з нас, хто вирушає нині в захоплюючу мандрівку в світ Великого посту, ця подорож стане початком справжнього усвідомлення себе, своєї людської гідности, і виводить нас із пастки криз та страхів до світлого виднокола, осяяного вічною переможною присутністю воскреслого Христа. Амінь.

† Ігор
архієпископ Харківський і Полтавський
Свято-Дмитрівська церква
м. Харків
9 (22) лютого р.Б. 2015.
Прощена неділя

ПРОТЕСТ

«НІ, ЗЛОЧИННІЙ ВЛАДІ РЕГІОНАЛА ВІЛКУЛА!»

У місті Києві, 20 лютого 2015 року, у день вшанування пам'яті Героїв Небесної Сотні, зранку під стінами Генеральної Прокуратури України відбулась акція протесту проти злочинної діяльності влади Кривого Рогу.

Захід ініціювали Криворізька районна організація Конгресу Українських Націоналістів і громадські активісти, яким не байдужа доля рідного міста та України.

Люди звернулися з вимогою до нового Генерального прокурора України Віктора Шокіна припинити злочинну діяльність ставленика Партії Регіонів, діючого мера м. Кривий Ріг Юрія Вілкула.

У своїх промовах люди через гучномовець перераховували факти злочинів криворізької влади, підкріплені реальними доказами. З собою принесли красномовні плакати та фото.

Акцію підтримала Київська міська організація Конгресу Українських Націоналістів. Зокрема, на акції був присутній заступник Голови Конгресу Українських Націоналістів, член Президії Головного Проводу Юрій Шепетюк, який наголосив у своєму виступі, що проблема влади Кривого Рогу – це не проблема міста, а проблема загальноукраїнська: «Взяти хоча б Харків, де до цього часу кермує явний сепаратист Кернес-Гепа, і це – через рік після Революції Гідності!»

Він також зазначив, що український народ обурений злочинною бездіяльністю ГПУ: «Сьогодні, в першу річницю розстрілів Героїв Небесної Сотні, досі не покараний жоден з тих покидьків, яка причетні до масових убивств людей у центрі Києва»

До мітингуючих вийшов заступник Генпрокурора з помічником, вислухав усі вимоги активістів і пообіцяв, що найближчим часом у Кривому Розі розпочне роботу група слідчих з Києва, яка проведе перевірку діяльності Юрія Вілкула та всієї криворізької влади.

Прес-служба КУН

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ВИДАТНІ УКРАЇНЦІ

Вітаємо!

**Високоповажаний ювіляре!
Дорогий друже Омеляне Коваль!**

Від імені Конгресу Українських Націоналістів маю честь привітати Вас, з юнацьких літ – незламного борця за незалежну Українську державу – в лавах ОУН, видатного громадського діяча, вірного сина рідного народу з 95-літтям від дня Вашого народження.

Ви належите до когорти українських лицарів честі, які «зродилися великої години» на поклик Вітчизни, яка конала від чужинецького полону. Серцем відчувши невимовний біль українського народу, не потребуючи «ні слави, ні заплати», разом з іншими звитяжцями Ви стали волі на сторожі і ні разу не відступили від цієї самопосвяти.

Переконаний, що сьогодні, в день ювілею, оглядаючись на прожиті роки, Ви з повним правом можете сказати: «Я – щаслива людина». Адже далеко не кожному таланить служити нації і державі у лавах нескорених патріотів, іменем яких названо цілий народ. Бандерівці! Саме так сьогодні називають себе українські воїни, які стали на прю з одвічним ворогом – російським імперіалізмом на Сході нашої країни. Вони пишаються, що так їх називають і прості громадяни, прихильники, і бандформування Путіна, агресори. Бандерівці – воїни світла, бо несуть волю народам. І в тому, дорогий друже Омеляне, що нині всі люди доброї волі сприймають місію бандерівського руху, як визвольну, є і Ваша особиста велика заслуга. Адже для Вас Ідея і Чин були одне ціле. Гідно, майже впродовж століття, Ви несли правду про велику і святу справу визволення Батьківщини, якій присвятили все своє життя, визначальною прикметою якого було подвижництво.

Тисячі освітян, педагогів на Заході і Сході, в Центрі та на Півдні України понині щиро вдячні Вам за те, що долучили Ви їх до мудрості та досвіду видатного українця Григорія Ващенка, іменем якого названо створене Вами Педагогічне товариство. Національні засади українського шкільництва та освіти стали основою, базою для тих, хто щиро хотів сіяти добре і вічне в душах юних українців.

Для нас, дорогий ювіляре, Ви були і залишаєтеся носієм тих високоморальних чеснот, традиційних цінностей, на яких завжди стояв український світ. Пощастило тим із нас, хто мав нагоду часто спілкуватися з Вами і в праці, і в побуті, а особливо в той відповідальний час, коли ми творили Конгрес Українських Націоналістів. Оскільки наша політична сила була «з-під стягу Бандери», то було надзвичайно важливо, аби вона успадкувала від бандерівської ОУН жертовність і чистоту ідеалів, серед яких Свобода є найвищою цінністю і лише заради неї можна віддати своє життя. Тож у тому, що Конгрес був, є і залишиться ідеологічною, націоналістичною партією, Ваша велика заслуга, бо для багатьох із нас Ви були взірцем вірності ідеалам. Ми вдячні Вам і за науку бути Українцем, і за особистий приклад.

Велику українську справу Ви вершили разом із вірною подругою, соратницею і дружиною Іванною (з дому – Куропась), виховали чотирьох дітей справжніми патріотами, які самовіддано служать святій українській справі.

Вітаючи Вас, дорогий ювіляре, щиро зичу Вам міцного здоров'я, щасливого довголіття, здійснення найзаповітнішої мрії – перемоги нашого народу над ворогом і утвердження назавжди Української Самостійної Соборної Держави. Нехай Всевишній Вам дарує свою прихильність і Божу благодать. Молимося за Вас і Вашу родину.

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

Стоять (зліва на право): Іван ГАВАЛЮК, Роман ДІДУСЬ, Анна СЕМЕНЮК, донька Віра КОВАЛЬ, Степан БРАЦЮНЬ, донька Зореслава КОВАЛЬ, Іван ВАСИЛИШИН, Микола ПОСІВНИЧ. Сидять: Омелян КОВАЛЬ, дружина Іванна-Катерина КУРОПАСЬ, син Зенко КОВАЛЬ

ОМЕЛЯН КОВАЛЬ – УКРАЇНСЬКИЙ ГРОМАДСЬКИЙ ДІЯЧ, ПАТРІОТ І ПОДВИЖНИК

Оксана ГЕНТОШ

24 лютого 2015 року виповнилося 95 років панові Омелянові Ковалю, Почесному громадянинові Львова, активному громадському діячеві, українському патріотові, провідному членові ОУН. Він належить до тих Великих Українців, подвижників,чиє життя всеціло посвячене Україні.

Народився у м. Долина, Станіславівської (тепер Івано-Франківської) області. Змалку зростав свідомим українцем. Польська поліція заарештувала його вперше у віці дев'яти років за читання патріотичного вірша. 18-літнім юнаком Омелян став членом ОУН, і 1938 року не забарився і другий арешт – за те, що насмілився пришпилити траурну стрічку в пам'ять за загиблим Євгеном Коновальцем, провідником ОУН.

На початку липня 1941 року Омелян Коваль, керівник районного проводу ОУН, організував у м. Долина проголошення Акта про відновлення Української держави. Місто майоріло синьо-жовтими знаменами, сотні мешканців Долини слухали полум'яний виступ молодого націоналіста. У кожного жевріла надія на те, що постане Самостійна Соборна Україна.

15 вересня 1941 року Омеляна знову заарештували, і відтоді почався тривалий тюремний шлях в'язницями Станіславова, Львова (тюрма на Лонцького), Кракова. Врешті опинився у гестапівській катівні Аушвіц під № 49730. Там його зачислили до списку «Бандера-группе», разом із Василем Бандерою, молодшим братом Степана Бандери.

Звільнення прийшло у січні 1945-го. Після війни Омелян Коваль – як один із активних діячів ОУН, соратник Степана Бандери, згадує нині про нього, як про людину дуже енергійну і порядну. Спогади про важкі життєві випробування могли б бути захоплюючим матеріалом для повісті, роману чи навіть фільму.

Після всіх пережитих лихоліть О.Коваль оселився напостійно у Бельгії. Його поглинула громадська праця, бо вірив, що вона доконче потрібна українській справі. Варто зазначити, що одразу в перші місяці після війни українці впорядковували громадське життя, створюючи громадські організації, товариства, комітети. Завжди і в усьому опиралися на підтримку Українських Церков, виховуючи дітей українцями і добрими християнами. Видавали книжки, журнали, часописи. Омелян Коваль 20 років був головою Спілки української молоді Бельгії, головою Ради громадських організацій Бельгії, членом Ради директорів Світового Конгресу українців, одним із президентів Європейського Конгресу українців. Багато років очолював Український Допомоговий Комітет у Бельгії (УДК). До речі, УДК був заснований у червні 1945 року і відтоді не припиняв своєї діяльності. О.Коваль видавав журнали для дітей та молоді «Крилаті» та «Авангард». Разом зі своєю вірною дружиною Іванною Омелян Коваль був ініціатором чисельних громадських акцій, святкувань, відзначень, зібрань та конференцій, стояв при керівництві різних організацій.

Українці зберігали Україну поза Україною, працювали для її майбутнього, плекаючи українську духовність. Українська еміграція, ідейна, національно свідома, вихована на християнській моралі, самовіддано і жертовно будувала Україну у світі. Українська діаспора зробила неоціненний вклад у нашу Незалежність. Тепер ми це добре розуміємо. Без цієї великої жертовної праці українців у всьому світі ми не були б тими, якими є сьогодні.

Про 60 років діяльності УДК (1945–2005) видано «Ювілейний альманах», редактором якого є Омелян Коваль. Пан Омелян Коваль очолював УДК в 1987–2005 рр. Альманах є цінним історичним матеріалом про подвижницьку громадську діяльність українців у Бельгії, зокрема, і пана Омеляна Коваля, одного із найактивніших українців у світі (без перебільшення!).

Проголошення Незалежної Української держави не залишило байдужими українську спільноту у світі, яка одразу приступила до конкретних справ для зміцнення тієї вимріяної поколіннями Держави. Омелян Коваль, глибоко усвідомлював, якою духовно зруйнованою вийшла Україна з комуністичної неволі та якою великою є потреба духовного очищення українського суспільства від намулу більшовизму та азійщини. Очевидно, що в першу чергу бачив необхідність спрямувати свої зусилля на сферу освіти і виховання молоді, бо твердо переконаний в тому, що молоде покоління, виховане на християнських засадах любові і гуманізму, стане гідним будівничим Батьківщини. Орієнтири українського виховання знаходимо у педагогічній спадщині професора Григорія Ващенка – «виховання волі і характеру під високим гаслом: Служба Богові і Батьківщині!»

Закінчення на 8-й стор.

ОМЕЛЯНОВІ КОВАЛЮ – 95!

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Із Києва прибув привітати Омеляна Коваля з ювілеєм Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь. Він завітав до ювіляра з делегацією від КУН, у складі якої – заступник Голови Конгресу Роман Дідусь, президент Благодійного фонду «Літопис УПА», історик Микола Посівнич, партійні активісти Іван Василишин та Іван Гавалюк.

Після привітань і квітів – гості вручили партійні нагороди. Оскільки Омелян Коваль був одним із фундаторів політичної партії Конгрес Українських Націоналістів, долучився не лише до створення і розбудови партії, а й зробив вагомий внесок в утвердження її ідеологічних засад – адже ця політична сила постала «з-під стягу Бандери», то ювіляр, за словами Степана Брацюня, гідний найвищих нагород, серед яких всезагальна шана і любов – найголовніші. Про це Голова зазначив у вітальному слові від політичної партії КУН, яке ми публікуємо в тижневику.

Степан Брацюнь вручив Омелянові Ковалю партійну відзнаку – Подяку «за внесок у розбудову партії, за Вашу плідну діяльність, спрямовану на утвердження Національної Ідеї, та за жертовну працю в ім'я Незалежної Української Держави». Символічним був і «партійний» подарунок конгресівців. Вони вручили роботу відомого художника Івана Пилипенка картину «Свята Софія», яку, до речі, митець створив саме до ювілейної дати в житті видатного українця Омеляна Коваля.

«Ми даруємо цю картину, – сказав Степан Брацюнь, – як символ нескореної України. У найскладніші, найбуремніші часи боротьби за самостійну Українську державу Вас, дорогий друже Омеляне, і Ваших однодумців живила віра в те, що ви обов'язково прийдете у золотоверхий Київ, де буде проголошена Незалежність. І, як писав Ярослав Стецько, про нашу звитяжну перемогу Україні та всьому світові сповістять дзвони Святої Софії. Це сталося! Віримо, що незабаром про нашу перемогу над російським агресором також сповістять дзвони Святої Софії».

Схоже, ці слова зворушили ювіляра до глибини душі. Адже Київ, Свята Софія в усі часи об'єднували українських лицарів, які визволяли рідну землю від окупантів, як мрія, як провідна зоря. Жили вони в серці друга Омеляна, його побратимів, дружини Іванни. Її, подругу Іванну, також відзначено Подякою Конгресу – за особистий внесок у розбудову цієї політичної сили.

Подружжя Ковалів, їхні сини і дочки – взірець української родини. Так вважають усі, хто знає цих славних людей. Перебуваючи далеко від Батьківщини, виховати дітей її патріотами, вселити в їхні серця національну духовність, українські ідеали, навчити жити і працювати задля України – шляхетна справа. І громадянський подвиг водночас. Сьогодні діти продовжують справу батьків уже в незалежній Українській державі.

Відзначаючи активну і послідовну громадянську позицію, самовіддану участь у Революції Гідності, Голова Конгресу Українських Націоналістів вручив Подяки Ковалям-молодшим, дітям ювіляра – Вірі, Зореславі, Зенкові та Юрію. «Золотої нитки не згубіть», – ці слова в родині Ковалів, схоже, пам'ятали батьки і діти, тому одні передали, а другі з готовністю прийняли в свої руки священний спадок Нації – її ідеали. Сказано: «Україна – понад усе». І ці слова для них будуть заповітом – сьогодні, завтра, завжди…

Наш кор.

 ПОГЛЯД

ШАНС ЗУПИНИТИ «ІМПЕРІЮ ЗЛА»

Тарас ПРОЦЕВ'ЯТ

Сьогодні експерти наводять достатньо фактів, що Росія готувалася до захоплення України понад десять років. Насправді ж війна проти України не припинялася ніколи. Здається, вона вічна і триває вже багато століть, час від часу вибухаючи активними бойовими діями проти України, обертаючись масовими жертвами наших кращих синів та дочок. Ці війни не вщухали з часів завоювання тюркомовними ордами чінгізидів Батия фінських племен мордви, мері, мещери, муроми, марі та інших, розселених на теренах навколо майбутньої Москви, Твері, Рязані та інших доуральських земель сучасної Росії.

З невідомих причин росіяни з XV ст. намагаються за всяку ціну приховати своє реальне походження (нам не відомі в світі народи, окрім росіян, які б так панічно соромилися свого історико-етнічного походження) та прив'язатися до великої слов'янської культури Київської Русі, хоча Золота орда Чінгісхана була самобутнім високорозвиненим цивілізаційним феноменом, лише азійського, кочового типу. Маніакальна міфічна ідеологема «слов'янськості» росіян до сьогодні залишається основою постійної експансії Росії в Україну та європейські, азійські, африканські, латиноамериканські держави. Азійська за ментальністю нація надзусиллями натягує на себе тогу позірної, поверхневої, гламурно-глянцевої «європейськості» та маніакального месіанства – «третього Риму». Лише протягом XX – поч. XXI століть Росія роз'язувала та вела 38 агресивних, завойовницьких війн по всьому світу. Тому годі шукати в діях Росії раціональних первнів. Без України – немає «слов'янської», «європейської» Росії – міфічної імперії.

З моменту проголошення Акту незалежності України, проголосованого Верховною Радою 24 серпня 1991 року, Росія ні на мить не припиняла зусиль повернення України в лабети імперії. Перша і друга чеченські війни лише відтермінували концентрацію російських спецслужб на поглинанні України. Хоча і в цей час зажерлива імперська робота не припинялася. Автор цих рядків, перебуваючи у 1995 році в тогочасному центрі управління Чеченської республіки Ічкерія, зустрічався в якості керівника української урядової делегації з президентом Чечні Джохаром Дудаєвим, віцепрезидентом Зеліимханом Яндарбієвим, начгенштабу Асланом Масхадовим, генпрокурором Імаєвим. Всі вони були переконані: якщо Росія розтопче право чеченського народу на самовизначення, – наступними будуть Крим і вся Україна. Мало того, нам вдалося бути присутніми та зафіксувати на відео допит полоненого російського диверсанта – майора ФСК Росії (тогочасна назва ФСБ), який повідомив, що ознайомлений з документами першого управління ФСК про підготовку диверсійних груп для проведення терактів в Криму задля дестабілізації політичної ситуації. Після приїзду у Київ до нас звернулося керівництво СБУ з проханням надати відеоінформацію допиту. І лише оперативна реакція Служби безпеки, інших правоохоронних органів перекреслили терористичні плани східного сусіда з дестабілізації та захоплення Криму в 1995 році.

Війна могла початися і восени 2003-го. Перша спроба насильницької зміни кордонів Росія розпочала під прикриттям «екологічного проекту» – будівництва спеціальної дамби до українського острова Тузла. Для «підтримки екологічного проекту» дамби на Тамань було стягнено потужне російське військове угрупування. Військовий експерт Олексій Арестович стверджує, що лише після ультиматуму українського керівництва знищити артилерією дамбу та завдати повноцінний удар по всіх військах, сконцентрованих на Таманському півострові, дамба завмерла за 102 метри від українського кордону.

Перемога «Революції троянд» у Грузії та «Помаранчевого майдану» 2004-го в Україні шокували російських шовіністичних яструбів. Провалився план політичного підкорення України через президента-маріонетку. Плани силового захоплення Криму і південно-східних областей з подальшим підкоренням всієї України були остаточно сформовані Путіним-Мєдвєдєвим уже в 2008 році.

Для анексії нашої держави готувалося і пропагандивне підґрунтя, пересипане брехливими, перекрученими фактами та статистикою. Нагадаємо лише про міфологічні «сентенції» та погрози Путіна на саміті НАТО в Бухаресті 4 квітня 2008 року. Змушені подати мовою оригіналу, бо український переклад не відтворює цинічно-брехливий характер риторики російського президента: «…Из сорока пяти миллионов человек по официальной переписи (в Украіні) только семнадцать миллионов русских. Есть регионы, где целиком только русское население проживает, скажем, в Крыму. Девяносто процентов – это русские. Украина вообще – сложное очень государство. Украина в том виде, в котором она сегодня существует, она была создана в советское время; она получила территории от Польши после Второй мировой войны, от Чехословакии, от Румынии. И сейчас еще не все решены пригanswerграничные проблемы на Черном море с Румынией. Значит, от России огромные территории получила на востоке и на юге страны. Это сложное государственное образование. И если еще внести туда натовскую проблематику, другие проблемы, это вообще может поставить на грань существования самой государственности. …я хочу, чтобы все мы, когда решаем вопросы подобного рода, понимали, что и у нас тоже там есть свои интересы. Ну, семнадцать миллионов русских на Украине живет. Кто нам может сказать, что у нас там нет никаких интересов? Юг, юг Украины полностью, там только одни русские.

Крым просто получен Украиной решением Политбюро ЦК КПСС. Даже не проведено было государственных процедур по передаче этой территории…»

Нагадаємо, що перелякана Європа недалекоглядно відмовила Україні на саміті 2008 р. в перспективі членства в НАТО. Сьогодні європейські лідери кусають лікті через тогочасне своє рішення, бо в результаті нині під загрозою опинилися Берлін, Париж, Лондон, уся Європа.

Рішення саміту Північно-Атлантичного альянсу розв'язало агресору руки. У тому ж, 2008-му, сталася ще одна спроба втягнути Україну у військове протистояння під час російського вторгнення в Грузію. «Передбачалося, що два флоти (російський та український) можуть зіткнутися. Коли виходив Чорноморський флот до Грузії, передбачалося, що можна задіяти наші сили. І це була б точка, яка призвела б до потужного зіткнення. Але провели глибокі консультації, ми виступили за врегулювання ситуації через міжнародні формати і не вступати у військову конфронтацію, тому що це був би початок великої війни», – стверджує колишній голова Служби зовнішньої розвідки України Микола Маломуж.

Реванш на президентських виборах 2010 року в Україні та перемога російської маріонетки Януковича, приходу агентурного гереушно-феесбешного уряду Азарова, здається, мали остаточно перевести експансивні плани «третього Риму» в політичну площину. Тому підтвердження – уряд, міністерства, і в першу чергу силові, бізнес, освіта наповнювалися російськими громадянами, агентурою ГРУ та ФСБ, масово вербувалися російськими спецслужбами державні чиновники та прості смертні. Достатньо згадати громадян Росії – очільника Міністерства оборони України Лєбєдева та Голови СБУ, колишнього російського офіцера – Якименка. Вся ця мережа зрадників повинна була назавжди перетворити українців на малоросів, а нашу державу на маріонетку. Паралельно триваючі десятиліттями російські газово-нафтові, ковбасном'ясні, сирні, молочні та інші галузевотоварні війни проти української економіки повинні були повністю узалежнити українську господарку від волі сусіда, поставити її на коліна, максимально зжебракувати наш народ.

Та не тут то було. Правду кажуть у народі, що «апетит приходить під час їжі». Російські спецслужби після 2010 року розробляють та втілюють спецоперацію «Моноліт». Її ціль – збереження влади Януковича до 2020 року. За збереження влади, право сім'ї та найближчого оточення Віктора-2 безкарно, по-бандитськи грабувати Україну та українців. Янукович щедро розрахувався із сусідами Кримом, іншими областями, економічними активами та українськими надрами.

«Моноліт» передбачав і військовий сценарій. Російськими військовими підрозділами та підконтрольними українськими силовиками, підготовленими на території Росії диверсантами із завбачливо завербованих українських громадян планувалося збройно придушити акції непокори після фальсифікації на користь Януковича виборів президента в 2015-му. Усіх же свідомих та незгодних українців планувалося традиційно знищити або «розмістити» в концтаборах по півночах та сибірах.

Майдан Гідності зруйнував реалізацію путінського «моноліту» і фактично врятував Українську державу від анексії. Диктатор зрозумів, що остаточно втрачає Україну. Тому й «гуманітарна» допомога десятками тисяч світло-шумових та бог зна яких ще гранат для опричників Януковича, масові розстріли російськими снайперами беззбройних майданівців та українських вевешників, нахабна анексія Криму, розпалювання російськими найманцями та регулярними військами кривавої бійні на Донбасі, садистські репресії щодо патріотичних проукраїнських донбасівців…

Імперські яструби були переконані, що достатньо кинути клич «Расєя», і ввесь південь і схід України радо похилять свої голови під російське ярмо. Та не судилося проїхати на білому коні Путіну по «русскому», на його думку, сходу і півдню України від Харківщини до Одещини, не вдасться приймати і «парад побєди» на Хрещатику у Києві. Російська імперія обламала ікла об козацький дух українських героїв.

Путіну довелося змінювати тактику захоплення України на марші. Усвідомлюючи, що бліцперемоги над Україною не буде, переформатовується і тактичні завдання. Новозатверджена в Москві протиукраїнська спецоперація «Тліючий торфяник», аналізуючи реальні дії Росії, переслідує такі основні цілі:

1. Перманентну беззупинну війну на Донбасі, розширення території війни на інші області України, збройні провокації, теракти повсюдно задля дестабілізації політичної та економічної ситуації в нашій державі та залякування громадянства.

2. Розпалювання соціальних, релігійних, міжетнічних конфліктів, провокація антисемітизму, єврейських погромів, нападів на синагоги.

3. Ведення війни під прикриттям мирних жителів, підштовхування українських захисників до обстрілів житлових кварталів з максимальною кількістю жертв серед цивільного населення.

4. Масований обстріл силою російської зброї мирних жителів і на підконтрольній українській армії території, і підконтрольних Росії теренах Донбасу з максимальною кількістю цивільних трупів із одночасним звинуваченням у масових вбивствах мирних громадян українських силовиків.

5. Системне знищення інфраструктури методом випаленої землі, знелюднення міст і сіл для заселення їх російським люмпеном, найманцями та військовиками, зміна етнічного складу населення задля створення підконтрольних імперії органів місцевої влади.

6. Економічне виснаження України, доведення до дефолту, масове зубожіння населення з провокацією глобальних соціальних заворушень.

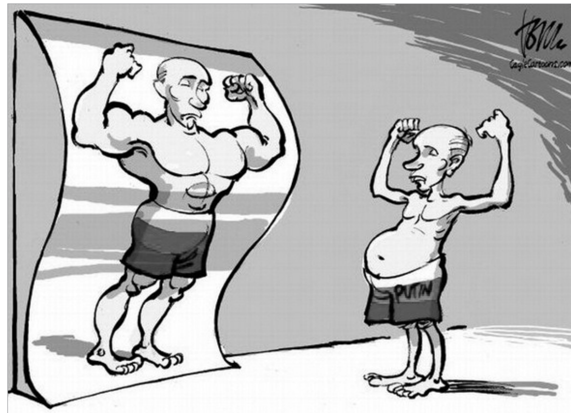
7. Підготовка «нового майдану», який покликаний стати прелюдією до розпалювання повномасштабної громадянської війни в Україні.

Після того, як Україна впаде, шлях на Європу для Путіна буде відкритий. Програма мінімум – знищення Євросоюзу як геополітичного та економічного конкурента, відновлення контролю на всіма країнами – колишніми сателітами СССР у рамках Варшавського договору, максимум – «Вєлікая Росія» від Лісабону до Владивостока. Маніакальні ідеї агонії імперії.

Настав час та, можливо, єдиний шанс для світової спільноти назавжди зупинити багатовіковий кривавий шлях Росії, позначений сотнями загарбницьких війн, винищенням десятків народів, голодоморами, масовими репресіями, сотньомільйонними людиновбивствами незгодних та безвинних. Президент Чечні Джохар Дудаєв назвав у розмові з автором цих рядків це жахітливе явище русизмом – синтезом сталінізму, нацизму та расизму.

Але зупинити кривавий шлях імперії самотужки Україні не під силу. Потрібно «громадою обух сталить». Адже Росія порушила не лише гарантії, надані Будапештським меморандумом 1994 року, умови українсько-російського договору про дружбу і співробітництво, але й усі ключові положення Статуту ООН та принципів ОБСЄ, підірвала Хельсінські угоди 1975 року, в яких лідери західного та комуністичного блоків пообіцяли поважати непорушність кордонів, водночасі розтрощивши анексією Криму та війною з Україною весь післявоєнний світопорядок.

Видається, що заколисана статками та російською пропагандивною пусто-брехливою риторикою, загіпнотизована сотнями мільярдів крадених у народів Російської Федерації доларів на рахунках європейських банків, обплутана нафто-газівськими газпромівсько-роснєфтївськими сітями, стара, цивілізована Європа лише починає усвідомлювати російську загрозу самому своєму існуванню, демонструючи розгубленість та неготовність протистояти повзучій експансії Росії. Деморалізований безпринципністю та безвольністю Обами держдеп США також демонструє неготовність до глобальних викликів Росії, незважаючи на шалений тиск сенаторів і конгресменів від республіканської, а останнім часом і демократичної партії, від якої обраний президентом.

Та лише рейганівсько-тетчерівська рішучість здатні подолати Зло, яке насувається на світ загрозою розпозванням третьої гібридної світової війни, гаряча фаза якої вже розпочата Путіним в Україні. Тому цивілізований світ зобов'язаний:

1. Надати системну політичну оцінку Генасамблеєю ООН та Європарламентом анексії Російською Федерацією Криму, агресії регулярних військ Росії в Крим та на Донбас, грубе порушення Росією міжнародних зобов'язань та угод Мінськ–1 та Мінськ–2 щодо припинення вогню.

2. Визнати неефективність «нормандського» та «мінського» форматів для припинення війни в Україні та вжити заходи щодо переговорів у Будапештському форматі за участі США та Великої Британії.

3. Оскільки один із підписантів Будапештського меморандуму 1994 року грубо порушив надані Україні гарантії, розпочав-

ши агресію, негайно розпочати реалізацію гарантій іншими підписантами – США та Великою Британією, приєднаними згодом Францією та КНР, терміново узгодивши за участю України комплекс жорстких заходів дипломатичного та військового характеру для відпору агресору, повернення до статус кво 2013 року.

4. США та Євросоюзу у відповідності до внутрішніх законних процедур визнати «ДНР» та «ЛНР» терористичними організаціями, а Російську Федерацію – державою, яка фінансує тероризм на підставі оприлюдненого фактажу масових обстрілів житлових кварталів Донецька, Луганська, Краматорська, Дебальцево інших міст і сіл Донбасу, перешкоджанню виїзду цивільного населення із зони бойових дій, організації терактів в Одесі, Харкові та інших містах України, які привели до загибелі тисяч мирних громадян.

5. Задіяти процедуру, передбачену установчими документами ООН для визнання Росії державою-агресором, з позбавленням останньої права вето при розгляді питань в радбезі ООН, що стосуються агресії проти України (кажуть, що не було прецедентів, але перед загрозою розгортання третьої світової ООН зобов'язана адекватно реагувати на виклики).

6. Через загрозу весняного наступу російсько-терористичних військ негайно розпочати поставки в Україну державами-гарантами Будапешту оборонного озброєння, в тому числі, на умовах «ленд-лізу».

7. Без зволікань ввести додаткові санкції щодо агресора: розширити секторальні галузеві обмеження, припинити доступу російських банків до SWIFT, забезпечити деконвертацію рубля, розпочати арешт активів по справі «ЮКОСА» тощо.

За інших обставин цивілізований світ чекає поразка та довготривалий перід темряви.

Московський журналіст Дмитро Шульгін написав у своєму пості на Facebook, за що одразу ж був звільнений з посади редактора журналу ComputerBild, який належить відомому німецькому видавничому дому «Burda» (через наведені вище причини подаємо мовою оригіналу): «Поражает то, что русские люди поддерживают фашистские лозунги. Иной раз, послушав разговоры в метро и на работе, начинаешь думать, что 99,9 процента русских сейчас расхваливают Януковича и призывают перевешать всех украинцев, которых называют поголовно бендеровцами. Моя нация больна, как немцы в 30-40-е годы прошлого века. Неужели у людей больше нет совести и чести? Единицы из миллионов русских сейчас поднимают голос в пользу своих украинских братьев. По крайней мере, такое создается впечатление. Этот позор России никогда не смыть. Фашистская Германия была уничтожена, но на обломках коричневой империи возникла новая демократическая немецкая нация. Возможно, только пройдя через такое чистилище наша страна сможет избавиться от коричневой заразы…. Если мой народ продал душу дьяволу, я за ним не последую.» Тому допоки в Росії звучать голоси Шульгіна, Ахеджакової, Макаревича та Нємцова, плекаємо надію, що в Росії існує шанс оздоровлення від русизму, а у світової спільноти – назавжди перервати багатовіковий кровавий шлях людиноненависницької імперії – шлях «Імперії Зла».

м. Київ

 АКЦЕНТИ

ЕМОЦІЙНЕ ТЛО МОБІЛІЗАЦІЇ ДО ВІЙСЬКА

Кадрова політика влади вкрай непродуктивна. Її символи: Гелетей, Гонтарєва, Ярема...

Ігор ЛОСЄВ

Остання за часом хвиля мобілізації до ЗСУ викликала бурхливу громадську реакцію. У деяких областях, насамперед на заході України, чимало військовозобов'язаних її проігнорували, саботуючи заклики військкоматів, виїжджаючи за кордон, переховуючись від повісток тощо.

Від найбільш патріотичних областей, які завжди були в авангарді боротьби за самостійність України, такого не чекали. Тому деякі накинулися насамперед на галичан, звинувачуючи їх у небажанні захищати Батьківщину. Зокрема, відомий волонтер і радник міністра оборони Дмитро Бірюков почав у фейсбуці шпетити наших співгромадян, не вибираючи виразів. А даремно. Галичани у ХХ столітті зробили для України неймовірно багато. І серед героїв Небесної Сотні вони представлені більш ніж високим відсотком, і в добровольчих батальйонах їх вистачає. І в 2014 році особливих проблем із мобілізацією в тих регіонах не було. Що ж сталося?

НЕКОМПЕТЕНТНІСТЬ І НЕПРАВДА – ЛИЦЕ ВЛАДИ

Західна Україна, яка була однією з найактивніших сил обох Майданів, за рік переконалася в тому, що майданівські «люди сцени» знову обдурили народ. Ніщо з обіцянок практично не виконано, ніхто з попередньої влади не покараний, олігархи, які підтримували Януковича і фінансували сепаратистів на Донбасі, живуть здебільшого в Києві, ні від кого не переховуються і чудово почуваються. Більше того, продовжують впливати на політику держави. Оновлення в системі влади не відбулося, бо змінюють керівників, а не систему.

Чимало галичан, воюючи в АТО, бачили, як у визволених містах Донбасу на керівництво знову призначають тих, хто співпрацював із сепаратистами, та й сам, власне, є сепаратистом і прихильником Путіна. Бачили, як у зоні АТО процвітає бізнес олігархів, незважаючи на бойові дії. Вони бачать президента, який публічно бідкається, що вже багато місяців не може продати свої підприємства в Росії і на окупованих територіях України. Хто піде під прапори Верховного, який має фабрики на землі країни-агресора? Чи міг Франклін Делано Рузвельт під час Другої світової війни мати завод у Токіо?

Дратує постійна брехня влади: війну називають АТО, казали, що не можна запроваджувати воєнний стан, бо Україні не дадуть грошей МВФ, хоча ще в жовтні 2014 року глава Представництва МВФ в Україні Жером Ваше заявив, що фонд не припинить допомогу Україні і за воєнного стану.

Кадрова політика влади вкрай непродуктивна. Її символи: Гелетей, Гонтарєва, Ярема… Список далеко не повний. А чого варте призначення на посаду шефа Адміністрації президента лобіста російської і проросійської преси в Україні пана Ложкіна? Це він виграє інформаційну війну проти Кремля?

Президент Порошенко зробив усе, щоб у новому парламенті було потужне представництво вчорашніх сил: це й збереження 50% мажоритарної квоти на виборах, це й проведення виборів у дефакто контрольованих сепаратистами місцевостях Донбасу (де за Юхима Звягільського проголосувало аж 2 тисячі виборців!), це й відмова на виборах від ідеологічного протистояння з «Опозиційним блоком», це й «зливання» округів цій публіці. А тепер у Верховній Раді під час голосування з питання боротьби проти антидержавної пропаганди в медіях де-факто склалася нова більшість у складі «Блоку Петра Порошенка» і «Опозиційного блоку», які разом провалили законопроект про закриття антиукраїнських ЗМІ під час війни, що є дозволом на підривну пропаганду.

Почуття багатьох українців, у тому числі галичан, висловив кримський письменник Валентин Бут: «Я не можу чомусь останнім часом позбутися відчуття, що дими на вулиці Грушевського і кров Інститутської стали початком очищення для моєї нації, та, на жаль, не для влади, бо від неї й досі тхне брехнею, облудою, некомпетентністю, зрадою». Боюся, після новітньої угоди в тому ж Мінську ця оцінка зайвий раз підтвердиться.

НА ЩАСТЯ, ДАВИД НЕ БУВ БІЗНЕСМЕНОМ

Хіба народ, насамперед політично активні галичани, цього не бачить? Утруднення з мобілізацією пов'язані з украй низькою довірою суспільства до вищого політичного і військового керівництва. І це заслужена недовіра, адже, як казав Авраам Лінкольн, «можна якийсь час дурити весь народ, можна тривалий час дурити частину народу, але не можна весь час дурити весь народ». Ці слова треба золотими літерами викарбувати у владних кабінетах…

Населення Галичини завжди було готове збройно стати на захист України. Але їм дуже важко зрозуміти «дивну війну», що її майже півроку вела чинна влада, коли солдатам забороняли стріляти по ворогах, коли вони повинні були тупо сидіти в шанцях і на блокпостах, де їх безконтактно вбивали російські «Гради» і «Смерчі». А за їхніми спинами відбувалася таємна дипломатія «договірняків». Чого лише варті нескінченні порошенківські криваві «мінські перемир'я»… Народ не може збагнути багатьох непідвладних здоровому глузду речей і реагує посвоєму.

Автор чув виступ по радіо підполковника-«афганця», учасника Майдану і АТО Кривоносова. Він розповів, що на українських заводах можуть випускати суперсучасні протитанкові системи «Скіф», які на відстані 5 кілометрів пробивають броню завтовшки 1 метр. Терористи «ДНР» і «ЛНР» уже заявили, що якщо на українській стороні з'явиться масово така зброя, то вони у танки не сідатимуть. Для ЗСУ це дуже актуально, адже завдяки «перемир'ям» терористи вже мають повноцінну танкову армію (понад 800 броньованих машин). І що ж влада? Під тиском громадськості вона придбала для армії аж 10(!) таких комплексів…

На сході героїчно воюють добровольчі батальйони («Правого сектору», ОУН, «Донбас», «Айдар» і т.д.), але їх постійно намагаються розформувати або знеособити, поставивши під контроль радянських генералів, які постійно демонструють брак елементарних навичок стратегічного і тактичного мислення. У цьому сенсі дуже зворушує пояснення вітчизняних стратегів щодо трагедії під Іловайськом, мовляв, ніхто не очікував, що російська армія завдасть удару по нашим військах. І це вони не очікували після Криму, Придністров'я, Абхазії, Південної Осетії, Грузії 2008 року…

І чи варто дивуватися проблемам із мобілізацією, коли Верховний головнокомандувач робить заяви, що не сприяють підвищенню бойового духу армії? В інтерв'ю польському телеканалу президент Порошенко сказав: «Ми створили нову армію, яка може стримати терористів, але військовою силою не завершимо цей конфлікт. Росія має мільйон солдатів, найбільшу і найсильнішу армію в світі, ми не можемо протистояти їм». Хтось би мав нагадати Порошенку, що Червона армія в 1939 році за кількістю перевищувала все населення Фінляндії. Якби вождь фінів маршал Карл-Густав Еміль Маннергейм думав і виступав так, як нинішній глава України, то Фінляндія гарантовано стала б ще однією республікою СРСР. А згадаймо Афганістан, який не лише вистояв, але й сприяв розпаду Радянського Союзу. І ще до відома Порошенка: найсильнішою армією світу є армія США. Після неї – армія Китаю (з необмеженим мобілізаційним резервом і також з ядерною зброєю).

У Біблії є чудовий сюжет про битву низенького Давида з велетнем Голіафом. Але Давид був воїном. Якби він був бізнесменом, то ніколи не переміг би великого і могутнього ворога…

Радіо «Свобода»

 ПОЕТИЧНИМ ПЕРОМ

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

ЗАХІДНИМ ПАРТНЕРАМ

Мильоны – вас.
Нас – тьмы, и тьмы, и тьмы
Олександр Блок

Коли Парижі ваші та Берліни
Топтатиме орда, несамохіть
Згадайте хресні муки України,
Яка благала вас: «Допоможіть!»

Не в змозі врятуватись од навали,
Свої країни здаючи орді,
Згадайте, як ви довго співчували,
Які були стурбовані тоді!

Як спонукали до переговорів
Із тими, хто сидіти б мав в тюрмі,
Повчали після трьох голодоморів
Й кількох століть в московському ярмі!

Коли брутальні путінські солдати,
Аби явити вам свою могуть,
Коханих ваших будуть гвалтувати,
Бруківки ваших вулиць заплюють

І никатимуть ними з автоматом,
Й мочитимуть в сортирах вся і всіх,
І ваші діти заговорять матом,
Бездумно запозичивши у них,

Згадайте все: як гинули герої,
Як кров лилася, як палав Донбас!
А ми ж у вас просили тільки зброї,
Щоб захистити і себе, і вас...

Сьогодні Україна всі народи
Рятує від московської чуми.
Допоможіть спинити хижі орди,
Бо разом нас мільйони проти тьми!

* * *

Коляда, Коляда!
У Росії біда –
Плачуть діти малі:
Хтось пропав у Кремлі.
Всі шукають його,
Хоч не знають кого.
Новина поповзла:
Хтось пропав у Хуйла.
Новина відома:
В нього не всі дома.

ТОЧКА ЗОРУ

ПОРОШЕНКО НАМАГАЄТЬСЯ ДОПОМОГТИ ПУТІНУ?!

Степан ХМАРА, правозахисник, багаторічний політв'язень, народний депутат трьох скликань ВРУ, Герой України

Як грім з ясного неба прозвучала нова «мирна ініціатива Порошенка» на засіданні РНБО про запрошення на Донбас миротворчих сил ООН. Якщо б це, не дай Боже, сталося, то ми б отримали на довгі роки заморожений конфлікт і узаконили б закріплення російських бандитів на окупованій частині Донбасу, яка, звичайно, буде підконтрольна Росії. Путін отримав би джерело для знекровлення України, вогнище для дестабілізації і, таким чином, руйнування України.

Не забуваймо, що Росія в такому миротворчому контингенті домінувала б, бо вона заперечує свою участь у війні на Донбасі, а учасники Мінських перемовин Меркель, Олланд і Порошенко мовчазно погодилися з брехливою позицією Путіна, фактично визнавши його миротворцем.

І до такого ганебного кроку вдається Порошенко в той час, коли створилися сприятливі умови для тотального наступу на путінський режим. Якраз Україна зараз мала б виступати активним ініціатором і вимагати від цивілізованого світу застосувати проти міжнародного терориста Путіна всеосяжні дієві санкції: економічні, політичні, дипломатичні та гуманітарні. Зокрема, вимагати негайного відключення Росії від системи SVIFT.

Тому що, по-перше, створилися сприятливі умови дотиснути Обаму, аби нарешті він погодився надати Україні зброю. Ми маємо всі підстави не просити, а вимагати надання зброї. Для цього у нас залізні аргументи: США взяли на себе зобов'язання, згідно з Будапештським Меморандумом, гарантувати нашу безпеку. І взяли це зобов'язання не за гарні очі, а за те, що ми пішли на знищення десятків балістичних ракет з сотнями атомних боєзарядів, націлених на об'єкти США, чим ми дали змогу їм, США, зекономити сотні мільярдів доларів видатків на оборону.

По-друге, за надання нам зброї виступає Конгрес США, зокрема, фактично одностайно – Сенат і Міністр оборони США. Мало того, ми мали б вимагати від США і ЄС направити у Чорне море частину кораблів Військово-морського флоту США, що базується у Середземному морі, для нейтралізації потенційно можливої російської атаки з повітря.

По-третє, ми повинні вимагати від США і ЄС значної, безповоротної фінансової допомоги, адже ми на передовій лінії боротьби з найнебезпечнішим міжнародним терористом, набагато страшнішим ніж так звана Ісламська держава (ІД). Це треба чітко пояснювати Обамі, бо, на жаль, він неправильно визначає пріоритети загроз.

Україна має докорінно змінити тактику на дипломатичному фронті з плаксивої на атакуючу. Ми давно вже повинні стимулювати величезну українську діаспору в Росії – прийти на гласну чи негласну допомогу історичній батьківщині Україні. Думаю, що у багатьох українців пробудиться ген української гідності. Якщо ми будемо використовувати всі наші потенційні атакуючі резерви, то Путін недовго буде блефувати. Його поведінка – типова для кримінальної шпани: якщо бачить, що його бояться, вмовляють, поводиться розперезано, якщо відчуває, що може отримати по морді, – хвоста підігне.

Всіляким там Штаймаєрам пора зрозуміти: Путін блефує, ядерної війни він ніколи не почне, бо він не самогубець. Він кагебіст, а в цій кампанії самогубці не водяться. Путіна не треба боятися, його гуртом треба заганяти в кут.

Але наше першочергове завдання – навчити Порошенка говорити правду і тримати удар. Хотілося б знати, що мав на увазі Порошенко, коли на РНБОУ заявив, що «наші війська в Дебальцевому свою місію виконали?». І ще потрібно припинити постійно дурити людей з приводу справжнього числа жертв і в Дебальцевому, і взагалі за час цієї війни, яких могло б бути значно менше, якби не злочинна недбалість перших осіб.

А тим часом нашому парламенту вже пора пробудитися від сплячки і невідкладно ухвалити закон про тимчасово окуповані РФ частини території Донецької і Луганської областей. Запропонувати Порошенкові розірвати дипломатичні відносини з Російською Федерацією, звернутися до США і ЄС і застосувати всеосяжні санкції до Росії, офіційно, Постановою ВРУ, визнати Російську Федерацію агресором, а Україну – жертвою агресії, а не обмежуватися нічого не значущою заявою.

Верховній Раді в жодному разі не можна погодитися на запрошення миротворців ООН. Навпаки,від Порошенка потрібно рішуче вимагати, щоб він нарешті офіційно називав війну – війною і вимагав виведення конкретно російських військ, а не анонімних «іноземних».

Ще раз, вкотре, хочу нагадати: або змусимо Порошенка стати справді Президентом України, а не маріонеткою Путіних, Меркелів, Олландів і перестати проводити капітулянтську політику, або доведеться з ним розпрощатися, бо інакше розпрощаємось з українською державністю. А Україна понад усе!

НАЦІОНАЛЬНА СПРАВА

ЧЕРЕЗ ПРОСВІТНИЦТВО ВІДРОДИМО УКРАЇНСТВО

20 лютого, напередодні Міжнародного Дня рідної мови, в актовій залі Конгресу Українських Націоналістів відбулися установчі збори нової громадської просвітницької організації. Її назва: «Просвітницький Центр національного відродження імені Євгена Чикаленка». Учасники установчих зборів були єдині в тому, що Путін саме тому наважився на агресію проти України, бо був упевнений, що започаткована ним набагато раніше інформаційна, мовно-культурна та пропагандистська війна проти України була ним виграна, і що українство, як нація, є надто розмитим і розколотим.

Учасники зборів визнали, що просвітництво задля звільнення України і значної частини українців від наслідків тривалого зросійщення залишиться актуальним і конче потрібним ще на довгі роки. На думку засновників нової громадської структури, обставини, що склалися в Україні, змушують до пошуків нових методів і технологій усієї просвітницької роботи і, що надто важливо, її фінансування. Назрів час до відновлення з цією метою тісної співпраці усіх партій і громадських об'єднань національно патріотичного спрямування. У Статуті організації прописано її девіз, яким став крилатий вислів видатного українця і благодійника Євгена Чикаленка: «Легко любити Україну до глибини душі, а треба любити до глибини кишені».

Головою нової просвітницької організації обрано колишнього завідуючого кафедрою іноземних мов Київського політехнічного інституту, народного депутата України трьох попередніх скликань Верховної Ради Юрія Гнаткевича. До Ради організації обрано сім осіб. Серед них народні депутати України Віктор Терен та Віталій Корж, а також Валерій Петущак – український Магелан, який ще 1990 року здійснив під синьо-жовтим прапором кругосвітнє плавання на власній яхті «Лелітка». До керівного органу Просвітницького Центру долучився внук видатного українця, іменем якого названо нову організацію, Євгеній Чикаленко. Усі вони підписали «Звернення», текст якого наводиться нижче.

ДО ВСІХ ПОБРАТИМІВ У БОРОТЬБІ ЗА УКРАЇНСЬКУ НАЦІОНАЛЬНУ СПРАВУ

Ми, хто щойно заснував ***Просвітницький центр національного відродження ім. Євгена Чикаленка***, звертаємося до активістів і членів партій, рухів і громадських організацій, які сповідують ідею українського національного відродження. Наше слово – до всіх членів «Свободи», Конгресу Українських націоналістів, Української Республіканської Партії, Народного Руху України, Української народної партії, УНА-УНСО, Української партії, Української платформи «Собор», до членів Української Національної Ради, ОУН, «Просвіти» й «Меморіалу», Національної Спілки письменників, Союзу Українок, Спілки Офіцерів України та інших.

11 лютого минуло 26 років від дня заснування Товариства української мови ім.Т.Шевченка, створеного на хвилі національного піднесення у середовищі української інтелігенції. Товариство української мови, а згодом Народний Рух об'єднували у ті часи всіх українських національ-патріотів, мрією і наміром яких було проголошення незалежної Української держави. Нині ми державу здобули, але вона досі не є справді українською, національною. У цьому є і наша спільна вина, і наша спільна проблема.

Усіх нас завжди об'єднувало прагнення збудувати справді незалежну, справді соборну, справді європейську, справді українську Україну та підняти національну свідомість і національний патріотизм усіх

Євген ЧИКАЛЕНКО

українців. Але всі ті, що упродовж десятиліть перебували у нас при владі, не дбали про національне відродження. Одні недооцінювали потребу в ньому, інші свідомо насаджували в Україні все російське та, маніпулюючи гаслом «прав чєловєка», активізували розпочату ще російським царизмом і продовжену московською комуністичною владою асиміляцію українців під росіян. Режим Януковича в незаконний спосіб протягнув мовний закон, який відкрив шлюзи черговій хвилі витіснення української мови, і який, як відомо, діє понині. Цей режим разом з комуністами чинив опір утвердженню української мови як державної в багатьох сферах суспільного життя, формуванню українського культурного й інформаційного простору.

Шалений опір чинився впровадженню національної топоніміки замість топоніміки тоталітарного періоду. Топонімічні карти Києва і більшості українських міст досі нагадують цвинтарі російських завойовників, московських більшовиків і європейських комуністів. Нині 68 відсотків обласних і районних рад розташовані на вулицях, проспектах, площах чи бульварах російського вождя Ульянова-Леніна. Усе це закінчилося тим, що шовіністична Росія наважилася на війну проти Української держави. Насправді вона розпочала її значно раніше на ідеологічному, інформаційному і мовному фронтах. Чим і коли б нинішня російська агресія не закінчилася, проблема українського національного відродження, тобто повернення всіх українців до своїх національних витоків, власної національної мови, культури і національної помісної церкви, ще дуже довго залишатиметься актуальною і гострою.

Доморощені олігархи кинули на зросійщення нашого культурного та інформаційного простору значну частину своїх капіталів, якими вони заволоділи внаслідок злодійської приватизації об'єктів колись загальнодержавної власності. Як наслідок, було знищено українське кіно, питома вага українськомовних газет і часописів є мізерною, більшість наших телеканалів нагадує телеканали московські, а столиця Київ, де проживає 85 відсотків українців, і насамперед столична молодь, продовжують цуратися української мови. Натомість всі, нині розрізнені національно-патріотичні сили, страждають безгрошів'ям та ледве животіють. За таких обставин відстоювати українську мову, культуру, топоніміку, проводити продуктивну просвітницьку роботу стало неможливим.

Ми створили наш Просвітницький Центр у надії віднайти нові шляхи і кошти для української національної справи активними зусиллями нас самих. Ми хочемо зробити громадську організацію, де всі без винятку будуть вносити посильні пожертви на реалізацію конкретних просвітницьких проектів і дбати про примноження її коштів. Нашим девізом є слова видатного українця Євгена Чикаленка: «Легко любити Україну до глибини душі, а треба любити до глибини кишені». Досвід останніх років засвідчив, що в разі оголошення публічного збору коштів на конкретні патріотичні проекти, українці здатні «скинутися» на них. Вони скинулися на порятунок телеканалу ТВі, на Шевченківську премію авторові «Чорного Ворона», на Тарасову церкву і пам'ятник Мазепі. Вони скидалися на підтримку Євромайдану і українського війська.

Ми закликаємо всіх українських патріотів, нових меценатів, усіх національно налаштованих українців підтримати нас у нашому задумі й оптимізмі. Ми збираємося на початках зосередити свою діяльність значною мірою у Києві, бо доки столиця України не заговорить українською мовою і не відмовиться від більшовицької топоніміки, сподіватися на те, що це зроблять Запоріжжя, Харків чи Миколаїв, не доводиться.

Слава Україні і героям, які віддали за неї своє життя!

Від імені учасників установчих зборів
Юрій ГНАТКЕВИЧ, Віктор ТЕРЕН,
Віталій КОРЖ, Валерій ПЕТУЩАК,
Євгеній ЧИКАЛЕНКО
20 лютого 2015 р. м. Київ

ЗЛОЧИНИ ПРОТИ ЛЮДЯНОСТІ

ДЕПОРТАЦІЯ ЧЕЧЕНСЬКОГО ТА ІНГУШСЬКОГО НАРОДІВ:

71 рік опору російській агресії

У понеділок, 23 лютого 2015 року, в приміщенні Майдан Прес Центру за адресою вул. Інститутська 22/7, відбулася прес-конференція, приурочена до 71-х роковин депортації чеченців та інгушів до Середньої Азії і Казахстану, а також до річниці Революції Гідності. Організатором виступив Майдан Прес Центр, Альянс Балто-Чорноморських Націй ініціював захід.

В прес-конференції взяли участь: член Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів, голова делегації Кабінету

Кривавий попіл Хайбаха. Очевидець геноциду Мальсагов Дзияудин (крайній праворуч)

міністрів України в Чеченську Республіку Ічкерія в 1995 році Тарас Процев'ят, громадсько-політичний діяч та одна з засновників АБЧН Тамара Шевладзе, прес-офіцер міжнародного миротворчого батальйону ім. Дудаєва, посол Ічкерії в Україні Аміна Окуєва, а також член Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів, головний редактор тижневика «Нація і держава», військовий журналіст, що багато разів побувала в Чечні, в тому числі і під час військових дій, Марія Базелюк.

71 рік тому, а саме з 23 по 27 лютого 1944 року, на території Чечні радянські окупанти розпочали криваву операцію «Чечевиця», що полягала в депортації чеченців та інгушів з території ЧІ АССР до Середньої Азії і Казахстану, а насправді стала безжальним геноцидом.

Лише протягом одного дня було вбито 12 тисяч мирних жителів. Не щадили ні дітей, ні людей похилого віку, ні вагітних жінок. В загальному за 13 років депортації чеченці втратили 60-65 відсотків своєї чисельності.

Всі виступаючі з болем згадували жахливі факти депортації, а Марія Базелюк принесла фото і книги, серед яких унікальне видання 1994 року «Хайбах: Слідство триває», авторства Чагаєвої Тамари, Гаєва Салмата і Хадісова Муси.

Аміна Акуєва подякувала Конгресу Українських Націоналістів за участь у конференції та за підтримку чеченського народу і зазначила: «Путін – послідовник Сталіна, його може зрозуміти тільки маніяк з хворою психікою. Те, що відбувалось під час депортації – геноцид» – заявила Аміна Окуєва, і наголосила, що чеченці хочуть і будуть надалі допомагати Україні у звільненні від окупантів. Також надала відео, в

Тамара ШЕВЛАДЗЕ, Аміна ОКУЄВА, Марія БАЗЕЛЮК, Тарас ПРОЦЕВ'ЯТ

якому загиблий нещодавно на сході за свободу України бригадний генерал Чеченської Республіки Ічкерія Іса Мунаєв називає себе «чечено-бандерівцем».

Тамара Шевладзе так прокоментувала ситуацію в Чечні: «Грузини та чеченці – братні народи. 20 відсотків грузинської території зараз окуповані. На сьогодні лише Парламент Грузії визнав геноцид чеченського та черкеського народу. Важливо, щоб весь світ знав про такі страшні злочини».

Марія Базелюк наголосила, що «біль чеченського народу вже років з 20 є й моїм болем. Чеченців завжди намагаються винищити. За всю історію свого існування їм ще жодного разу не вдавалось набрати кількості 1 млн. населення. Під час голодомору чеченці врятували багато українських сімей, і духовні зв'язки в нас з ними дуже давні. Тому Путін зараз і присилає в Україну своїх «нацподонків», з метою помститись за те, що український народ допомагав чеченцям під час їхньої священної війни».

Тарас Процев'ят розповів про труднощі та небезпеки, які довелось здолати під час доставки гуманітарного вантажу у 1995 році, а також провів аналогії Чеченської війни з тими подіями, що зараз відбуваються на сході України: «Недаремно в свій час Джохар Дудаєв ввів в обіг слово «русизм» – неофіційна назва ідеології й практики правлячого режиму Російської Федерації початку XXI століття, синтез расизму, нацизму і сталінізму. Росія ніколи не припиняла заходів по знищенню української державності. Ще з XV ст. Україна знаходиться в перманентній війні з Росією».

За словами Тараса, «вони використовують одні і ті ж методи: паразитування, садизм, депортації, системні обстріли, системне знищення інфраструктури, метою яких є знищення вільних народів. Це мало бути і на західній Україні, та їх зупинила УПА. У Чечні потім саме боротьбу загонів УПА взяли за приклад, і вчились воювати саме на українському досвіді, про що нам не раз казали самі чеченці».

Всі промовці наголошували на тому, що згадуючи теперішні події на Сході України і події чеченських воєн, можна сміливо стверджувати, що російська влада ніколи не зупиниться і ніколи не зупинялась. Доки існує ця імперія зла – доки буде існувати і її терор. Важливо, щоб про злочини проти людства знав весь цивілізований світ, ми не маємо права забувати про трагедію Хайбаха, яка майже півстоліття замовчувалась, адже, як підкреслила Аміна Окуєва «Гаагський трибунал давно чекає на них».

Відеозапис прес-конференції: https://www.youtube.com/watch?v=YQM9RdU_qmI

Прес-служба КУН

ХАЙБАХ: СЛІДСТВО ТРИВАЄ

Під такою назвою 1994 року в Грозному вийшла книга – збірник документів, які переконливо свідчать про скоєння тяжкого злочину в лютому 1944 року, під час сталінської депортації чеченців та інгушів, зокрема в селищі Хайбах Галанчожського (нині Урус – Мартенівського) району, де московські сатрапи живцем спалили понад 700 осіб. Маючи неспростовні докази масових убивств – свідчення, висновки експертів, документи службового листування під грифом «цілком таємно», конкретні прізвища убивць, у Чеченській Республіці Ічкерія було порушено кримінальну справу. У звинувачувальному висновку названі конкретні винуватці, і хоча всі вони – вже на той час покійники, проте ця реальність аж ніяк не применшує значення виконаної слідством, очевидцями та дослідниками справи. Вона має величезну вагу і для нації, проти якої Москва періодично здійснює етноциди, і для Чеченської Республіки Ічкерія, яка неодмінно відновить свою незалежність.

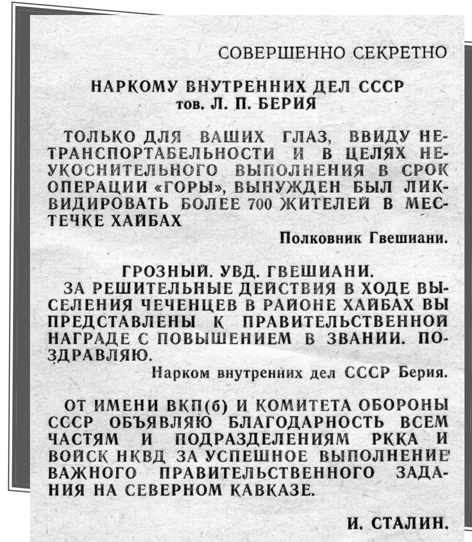
Наказ Сталіна – депортувати до Північного Казахстану вайнахський народ – чеченців і інгушів – мав обмежені часові рамки: 23–27 лютого 1944 року. Підготовка до виселення здійснювалася в умовах строгої секретності із розрахунком, що до 80 відсотків чеченців згинуть під час виселення і в дорозі від голоду та холоду, ще 20 відсотків запроторять до тюрем і концтаборів як ворогів народу. Тих, які переховуватимуться в горах, поступово відстріляють каральні загони НКВД. Таким чином – шляхом народовбивства – Москва планувала раз і назавжди покінчатися з непокірними чеченцями, знищивши націю повністю і остаточно.

Під час депортації в горах випав великий сніг. Транспортування людей ускладнилося, що, втім, не засмутило сталінських головорізів. Адже на випадок ускладнень із погодою в них був заздалегідь підготовлений план фізичного знищення горців. Його й здійснили енкаведисти в селищі Хайбах. Так звана нетранспортабельна частина Галанчожського району – хворі, старики, діти, інваліди та люди, які їх доглядали, була приречена заздалегідь. Людей загнали в конюшню, завбачливо обкладену сіном, облили бензином і підпалили. Тих, які, намагаючись врятуватися, повалили двері, розстрілювали шквальним вогнем із автоматів і кулеметів. Вихід із конюшні був завалений трупами. Актом геноциду керував комісар НКВД, полковник М.Гвешиані. Коли його просили припинити вогонь, він пояснив, що на розстріл чеченців є наказ Л.Берії та Р.Серова. Як доблесного сталініста, Гвешиані негайно підвищили у званні й посаді. На жаль, не був ні відомщений месниками, ні покараний правосуддям ЧРІ. Преспокійно жив у Тбілісі, помер 1966 року у званні генерал-лейтенанта. Пекло йому забезпечено!

Ще один убивця, комісар НКВД Круглов поставив свій підпис під розстрільним наказом, керував убивствами чеченців на всій території Ічкерії, впродовж кількох місяців полював на тих, хто переховувався в горах, і убивав. У результаті етноцидних акцій під час депортації з високогірних районів енкаведисти знищили понад сім тисяч чеченців. Під час хрущовської «відлиги», 1956 року, було доказано, що саме Круглов наказав знищити нетранспортабельних горців. Убивця, мабуть, припускав, що чеченські месники вчинять над тим те, чого він заслужив, і застрелився сам. Серед головорізів «довгожителем» виявився Р.Серов, якого проковтнуло пекло лише в червні 1990-го. Проте їхні нащадки до сьомого коліна відчуватимуть чорну мітку на своїй долі…

Чеченців спалили не тільки в селищі Хайбах. Їх знищували у високогірних аулах десятками, умертвили, втопивши, хворих, які перебували на стаціонарному лікуванні в Урус-Мартанівській лікарні. Сталінські пси мінували дороги, гірські стежки, сінокоси, отруювали водойми, підкидали, особливо дітям, отруєні продукти. Цю бандитську тактику сьогодні запозичили путінські головорізи, які на Сході України гвалтують жінок і чоловіків. Їхні попередники в 1944-му кидали вагітних у безодню, а 1995-го, в Самашках, на очах у матерів стріляли в двомісячних малюків, вигукуючи: «Вирастет – бандіт будєт». Тиранія «руского міра» знищуватиме нації і народи, допоки людство, заради власного збереження, не об'єднається і не зруйнує «імперію зла».

…Тисячі чеченців загинули під час «подорожі» до Північного Казахстану. Місцеве населення ставилося до них доброзичливо, як і українці, з якими у чеченців були традиційно дружні стосунки і схожа доля… На виселенні чеченців за найменшу провину і без неї кидали в концтабори, розстрілювали. Та вони не скорилися. І повернулися, за першої ж можливості, на Батьківщину. Свідчення про московські злочини проти вайнахів чеченці збирали ще за СССР. Після проголошення у вересні 1991 року Незалежності до цього процесу активно долучилася влада і сам Президент Джохар Дудаєв. До речі, у селищі Хайбах

СОВЕРШЕННО СЕКРЕТНО

НАРКОМУ ВНУТРЕННИХ ДЕЛ СССР
тов. Л. П. БЕРИЯ

ТОЛЬКО ДЛЯ ВАШИХ ГЛАЗ, ВВИДУ НЕТРАНСПОРТАБЕЛЬНОСТИ И В ЦЕЛЯХ НЕУКОСНИТЕЛЬНОГО ВЫПОЛНЕНИЯ В СРОК ОПЕРАЦИИ «ГОРЫ», ВЫНУЖДЕН БЫЛ ЛИКВИДИРОВАТЬ БОЛЕЕ 700 ЖИТЕЛЕЙ В МЕСТЕЧКЕ ХАЙБАХ

Полковник Гвешиани.

ГРОЗНЫЙ. УВД. ГВЕШИАНИ.
ЗА РЕШИТЕЛЬНЫЕ ДЕЙСТВИЯ В ХОДЕ ВЫСЕЛЕНИЯ ЧЕЧЕНЦЕВ В РАЙОНЕ ХАЙБАХ ВЫ ПРЕДСТАВЛЕНЫ К ПРАВИТЕЛЬСТВЕННОЙ НАГРАДЕ С ПОВЫШЕНИЕМ В ЗВАНИИ. ПОЗДРАВЛЯЮ.

Нарком внутренних дел СССР Берия.

ОТ ИМЕНИ ВКП(б) И КОМИТЕТА ОБОРОНЫ СССР ОБЪЯВЛЯЮ БЛАГОДАРНОСТЬ ВСЕМ ЧАСТЯМ И ПОДРАЗДЕЛЕНИЯМ РККА И ВОЙСК НКВД ЗА УСПЕШНОЕ ВЫПОЛНЕНИЕ ВАЖНОГО ПРАВИТЕЛЬСТВЕННОГО ЗАДАНИЯ НА СЕВЕРНОМ КАВКАЗЕ.

И. СТАЛИН.

були спалені бабуся Джохара по матері, її сестра та двоє неповнолітніх хлопчиків… 1993 року слідча група прокуратури Чеченської Республіки Ічкерія подала звинувачувальний висновок, у якому убивці названі поіменно: Й.Сталін, Л.Берія, І.Сєров, С.Круглов, Б.Кобулов, В.Бочков, Гранський, М.Гвешиані, М.Струєв… А 1944 року, напередодні Першої Російсько-Чеченської війни, вийшла друком книга «Хайбах: следствие продолжается». Опубліковані в ній матеріали – документальні звинувачення для Міжнародного суду.

…1994 року, в лютому, Джохар Дудаєв підписав указ, яким встановлено День відродження нації – 23 лютого, щорічно. Цього дня, 71 рік тому, народився Джохар, який «подвигом своїм обезсмертив ім'я чеченського народу» (А.Авторханов).

Ольга ДМИТРЕНКО

ВИДАТНІ УКРАЇНЦІ

ОМЕЛЯН КОВАЛЬ – УКРАЇНСЬКИЙ ГРОМАДСЬКИЙ ДІЯЧ, ПАТРІОТ І ПОДВИЖНИК

Від початку 90-х минулого століття, з ініціативи Конгресу Українських Націоналістів Омелян Коваль розпочав активне повернення творів вченого і педагога Г. Ващенка до України. Пан Омелян Коваль відчував святий обов'язок і перед проф. Г. Ващенком, своїм учителем, і перед українською педагогічною спільнотою повернути в Україну ім'я й педагогічну та наукову спадщину вченого-педагога. Діяльність Омеляна Коваля на цій ниві була невтомною і плідною. Разом з дружиною відвідували різні області України, брали участь у педагогічних нарадах, конференціях, пробуджуючи в освітян зацікавлення українською національною педагогікою та постаттю Григорія Ващенка, її найкращого виразника. Згодом нав'язав контакти з тодішнім заступником міністра освіти України Анатолієм Погрібним, і тоді вже вони разом об'їздили ледь не всю Україну, поклавши початок Педагогічному товариству імені Григорія Ващенка.

Він став одним із ініціаторів та співзасновників Всеукраїнського педагогічного товариства ім. Г. Ващенка у вересні 1995 року. На той час в Україні було видано «Виховний ідеал» Г. Ващенка – працю, що дає відповіді на багато питань стосовно розвитку освіти і національного виховання. Пригадується Установчий Конгрес Товариства у Києві, полум'яні виступи Івана Драча, Євгена Сверстюка, Михайла Гориня, Анатолія Погрібного, Григорія Васьковича, Омеляна Коваля та інших. На той час у Львові вже було створено Педагогічне товариство ім. Г. Ващенка, яке очолив тодішній народний депутат України Лев Глухівський. На Конгрес до Києва 12 членів Львівського товариства прибули зі своїм Статутом і своїми пропозиціями. Створились організації Товариства й в інших обласних центрах.

У наступні роки завдяки активній діяльності Омеляна Коваля і професора Анатолія Погрібного, голови Всеукраїнського педагогічного товариства ім. Г. Ващенка, побачили світ ще п'ять томів Г. Ващенка. Назви промовляють самі за себе: «Загальні методи навчання», «Виховання волі і характеру», «Праці з педагогіки і психології», «Хвороби у галузі національної пам'яті», «Статті. Спогади». Виходом у світ цих книжок завдячуємо доброчинцям з діаспори і діяльності активних членів Педагогічного товариства в Україні. З прикрістю треба зазначити, що українська освітянська влада найменшою мірою не спричинилася до видання праць ученого, а й навіть до їх поширення та популяризації. Важко сказати, чи хтось із посадовців завдав собі труду прочитати хоч би якусь працю Г. Ващенка та осмислити ідеї вченого. А у Ващенка досить чітко окреслені орієнтири щодо розвитку освіти і виховання молоді.

На одну лишень працю варто послатися: «Проєкт системи освіти в самостійній Україні». Читаючи її, важко повірити, що автор написав її у 1954 році, коли до самостійності було майже чотири десятки років. Яким великим мрійником був Ващенко, коли висловлював переконання, що «совєтська система розпадеться, і то в скорому часі, в тому не може бути сумніву». Він турбувався, що Україна може мати труднощі в розбудові системи освіти та виховання, тому і залишив нам накреслені орієнтири державотворення в царині освіти.

Омелян Коваль, який тепер проживає у Львові і є Почесним громадянином Львова, активно підтримує зв'язки з Львівським педагогічним товариством ім. Григорія Ващенка, жваво цікавиться всім, що відбувається в Україні. Він, звісно, не може не перейматися українською реальністю й українською майбутністю. Надії покладає на українську патріотичну освічену і добре виховану молодь. Сповнений надії та оптимізму, пан Омелян Коваль вірить у кращу вільну Україну.

Вітаючи з Ювілеєм Пана Омеляна Коваля, бажаємо доброго здоров'я, бадьорості та Божої благодаті на Многії Літа! З роси і води, Вам, дорогий Ювіляре!

Оксана ГЕНТОШ,
заступник голови Львівського педагогічного товариства імені Григорія Ващенка,
м. Львів

Закінчення. Початок на 3-й стор.

ПОЕТИЧНИМ ПЕРОМ

Микола ЧУМАК,
член НСПУ

ЛИСТ ДО ОЛЕКСАНДРА ОЛЕСЯ

...І вгледіли айстри, що вколо – тюрма...
І вгледіли айстри, що жити дарма –
Схилились і вмерли... І тут, як на сміх,
Засяяло сонце над трупами їх!..
Олександр Олесь.
Айстри. 1905.

Ти десь у Бога, дорогий Олесю,
В тобі навіки вгамувались болі...
І знаю, гріх будити їх. Але ж
Даруй, що розтривожу мимоволі.
Хоча у нас не сходяться роки,
Такі літа буремні, надзвичайні,
Ми все-таки потрібно земляки:
По духові, народженню, навчанню.
Така вже доля жити в цих краях,
Але і я тут мимохідь, Олесю...
То хто ж тобі напише, як не я,
Необережно ходячи по лезу.
Як при тобі колись, і нині тут
Вирує, б'є енергія студентська.
Тепер ветеринарний інститут –
Колишня агрошкола в Лозовеньках.
Ще бережуть дрімучі корпуси
Твої зі мною нерозривні ниті.
Сміються й плачуть квіти від роси,
Твою відлунюючи знаменитість.
А бір, що ти саджав, твій слід вінча.
Під вітром сосни за тобою тужать.
Ще зайда хижо очі витріща
У нашу мову та у наші душі.
Всиха, міліє Лопань... По весні
Не гонить грізні повені на луки.
Та рвуться до життя твої пісні,
Квітчають будні вічної науки.
І кожна з них до Сонця підійма
І молодо за Україну б'ється.
Тобі ж меморіалу ще нема,
Ні вулиці із іменем Олеся.
І вже з колін держава зіп'ялась,
Яку в піснях вимірював не раз ти,
Хоч, не діждавшись ранку і тепла,
До цього часу помирають айстри...
07.10.1996.

ДО ЗАТУЛИВІТРА

Згадаєш і аж серце мліє –
Я їду зі свого села
Молоть крупчатку й бить олію
До Яблучного на волах!
Не сам, звичайно, а з дядьками –
Рідня довірила мені,
Бо по війні лиш пилорама
В Старій гриміла Рябині.
Там Ворскла полоскає зорі
І сонце в хвилі сповива,
Там небо синє і прозоре
І ще небачені дива.
Той шлях поміж сагою й полем
Вже скільки літ мене чека! –
Хлопчиська з ностальгійним болем
До краю в чаплях і чайках.
Де грають спеки та морози,
Де лине музика весіль,
Де скрізь поезія і проза
У пізнаннях про хліб і сіль.
Де лугові палають квіти,
Де яблуні пахтять рясні
І де співає навіть вітер
Затуливітрові пісні.
14.02.2014.

ЩИРЕ СЛОВО

ВОЛОНТЕРИ-РЯТІВНИКИ

Надзвичайно велику роботу проводять всі волонтери України в госпіталях, лікарнях, в зоні війни, з біженцями. Всього й не перерахувати. Ми щиро вдячні всім-всім волонтерам. Є такі люди і у Чернівцях. Це волонтер-лікар Ольга Кобевко та Ірина Макаровська, яка очолює всеукраїнську волонтерську службу Добровільного Українського Корпусу «Правий сектор».

Важливішого завдання, аніж волонтерська допомога, там, на війні, для цих людей сьогодні немає.

Я схиляю голову перед вами, волонтери – кращими синами і дочками нашої неньки – України. Ви робите святу справу – допомагаєте тим людям, які так потребують вашої допомоги.

Адже ви кожний раз їдете в такі гарячі точки війни, що вас уже й не лякають ті канонади вибухів, пострілів. Здається, ви уже й звиклися з цим жахіттям. І воно не припиняється. Російському найманцеві життя людське нічого не важить. Але ви і їдете туди, щоб врятувати життя тим, хто ледь не волає на весь світ допоможіть. Ви йдете і розшукуєте тих людей, які чекають на вас, як на Бога. Це обезсилені від голоду люди, які ховаються десь у підвалах. Це люди, які потерпають від холоду, бо той окупант – агресор знищує, громить житлові будинки мирного населення на Сході.

А скількох воїнів ви нагодували, напоїли, вдягнули, обмили їхні рани – врятували від смерті. Чи й просто підтримали словом у таку потрібну хвилину.

Так, так волонтерів сміливо можна назвати нашими охоронцями. Це вони добровільно обрали собі добру місію: врятувати і допомогти. Бо то був поклик їхньої душі і серця. І хто б вас не відмовляв від цього надважливого завдання, ви не змогли б вчинити поіншому, я знаю. Думаю, скільки перед вами ще з'являлося образів людей, які ледь не молились на вас, дякуючи за врятоване життя, зо допомогу. А коли вже, на превеликий жаль, ви не могли допомогти, то таке й не забувається. Ви мучили самі себе запитаннями: чому я не встигла (не встиг), чому сталося саме так… Хоча це ніяк не було з вашої вини.

Волонтери – особливі люди. Ви – рятівники тих, хто вкрай потребує вашої невідкладної допомоги. І з ким би з волонтерів я не зустрічалась, то здається, що сам Господь вселив у них таку велику людяність, таку, якусь особливість турботи про інших. Всі ви випромінюєте велике добро, любов до ближнього. А це значить, що це і є друга Заповідь Божа. Бо Бог – це любов. Адже Господь сказав, що кому ти зробив добро, то ти зробив його мені.

Ірина МАКАРОВСЬКА з товаришем – у зоні проведення АТО

Низький уклін вам, наші дорогі рятівники – мужні і сміливі, чуйні і прекрасні люди. Ви – наша надія, ви – міць нашої країни, бо на вас можна опиратися у прикру хвилину.

Світ не перестає захоплюватися вами, волонтери. Ми горді за всіх вас. Нехай Господь оберігає вас від усього злого. А ваші імена Україна ще впише золотими літерами в свою історію. Ви цього заслуговуєте сповна.

Слава Україні! Героям слава!

М. КИСИЛЬОВА

ВІСТІ З БУКОВИНИ

ПАМ'ЯТЬ – ВІЧНА!

М. КИСИЛЬОВА

20 лютого 2015 року буковинці вшановували світлу пам'ять Героїв Небесної Сотні. Біля пам'ятника Тарасові Шевченку зібралося чимало людей.

Священики багатьох конфесій відправили Панахиду за загиблими рік тому на Майдані. Страшно згадувати ті криваві події в серці України – Києві.

…Смерті кращих синів і дочок нашої України. Ми їх ніколи не забудемо, бо вони віддали свої життя за всіх нас. Адже вони виходили на мирний Майдан, щоб змінити країну і наше життя на краще. Загинули новітні мученики – герої Небесної Сотні. Вічна їм пам'ять і вічна їм слава!

22 лютого 2015 року дуже багато чернівчан зібралося на Театральній площі на спільну молитву за Україну. Священослужителі багатьох церков різних віросповідань почергово читали молитви до Господа, аби він допоміг Україні вистояти з ворогом – агресором Росією у війні.

Читали молитви священики вірменської церкви, польської, а також рабин і інші.

Сьогодні, як ніколи, ми всі об'єднані спільною бідою – гинуть ні в чому не винні люди. Путін і всі його прибічники роблять страшні злочини проти людства. Світова спільнота оцінила посягання сусіда – окупанта на чужу – нашу Землю. Розплата прийде неодмінно, але шкода, що вона так затягується.

Спільно з хором ми виконали «Боже Великий, Єдиний».

Ми віримо в перемогу, бо ми згуртовані, дружні, як ніхто в світі!

Ми сильні духом!

Боже, Україну збережи!

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна